

AGATHA CHRISTIE

MORD I PRESTEGÅRDEN

trøndelag teater

78 79

MORD I PRESTEGÅRDEN

(Murder at the Vicarage)

av

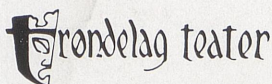
Agatha Christie

dramatisert av Moie Charles og Barbara Toy

oversatt av May Selmer

I programmet:

Forestillingens instruktør	side	4
Tanker om å spille skue ved en milepel	«	5
Miss Marple	«	8
St. Mary Mead	«	9
Hvem? Hvordan? Hvorfor?	«	10
Rolleliste	«	13
Kriminell innføring	«	15
Om forfatterinnen	«	18
Vår gjest	«	22
Neste forestilling	«	23

Administrasjon:

Kjell Stormoen	teatersjef
Kjell Hagan	økonomisjef
Knut Jensen	driftsleder
Kjell Egseth	produksjonsleder
Tove Dahle	salgssekretær
May Selmer	informasjonssekretær

Lysmester	Bjørn Høyem
Scenemestre	Harald Johnsen/Torleif Kaspersen

Styre:

Svend Hokstad (formann)
Elsa Skjerven
Jorunn Giske
Ida Yttri
Bodil Skjånes Dugstad
Gerdi Schjelderup
Roald Ottesen

Forestillingens instruktør:

Haukur J. Gunnarsson

Født i Reykjavik 1949. Etter artium 3 års opphold i Japan hvor han studerte japansk språk og teater. Arbeidet som skuespiller og instruktør ved en fri teatergruppe i Tokyo. Senere 3 års teaterstudier ved universitetet i Hull, og har Bachelor of Art-eksamen (B.A.) fra England. Har hatt flere regioppgaver i Island, bl.a. for teatret i Akureyri, Nasjonalteatret i Reykjavik, Fjernsynsteatret og Radioteatret. Har også vært instruktør for flere frie grupper.

TANKER OM Å SPILLE SKUE VED EN MILEPEL

Jeg er ingen berømt skuespiller, og høyst ujevn når det gjelder prestasjoner, — det har jeg innsett for lenge siden. En medfødt innadvendthet og et labilt sinn har kjempet om overtaket over skuespilleren, EKSHIBISJONISTEN, i meg hele livet. Det har vært en kamp jeg har tvunget gjennom for å overleve på scenen, såvel som i hverdagen. For å bli en stor kunstner, kreves intellektuell innsikt og fantasi. Jeg hadde nok fantasien, men mitt følelsesliv har

alltid dominert over intellektet. Å stå ansikt til ansikt med større menneskemengder representerer en motvilje hos meg som grenser til fobi, — og følelsen av en slags avmakt har til denne dag ikke forlatt meg. Det understrekes ofte, og med rette, viktigheten av en «konstruktiv nerve» hos skuespilleren som virker positiv i fremstillingen av scenefiguren. Jeg ble ofte nervøs på en gal måte konfrontert med publikum, — ble engstelig og maktet ikke bruke nervesystemet til min fordel. Men av og til føler jeg at jeg har fått til noe. Og det har aldri betydd noe for meg om rollene har vært store eller små. Jeg har ønsket å fremstille *mennesket* — å finne frem til karakteren i «typen» — og det har vel lyktes meg ofte?

«Som De nok vet er jeg meget opptatt av den menneskelige natur — den er fasinerende», uttaler Miss Marple. Der smelter jeg og rollen sammen. For det er denne «nysgjerrighet» etter å vite hva som skjuler seg i oss som var endel av drivkraften da jeg gjorde mitt yrkesvalg, som ga meg lysten til å fremstille mennesker på scenen. Jeg agerte hjemme som barn til ganske stor fryd i familien — ikke alltid med like stor lykke overfor min far. Han lo litt — før han viftet meg inn i barneværelset igjen. Jeg gikk svanger med en skuespiller i gymnaset — fikk alltid lese dikt, spille roller. Det var liksom ingen tvil om hva jeg skulle bli. «Født til dikter» sier Heiberg om Ibsen. Er man født til noe som helst? Jeg føler at for meg var det ingen annen vei å gå. Ønsket om å vise seg frem, å stille seg til skue, ligger i noen menneskers — og dette yrkets natur — det må være noe avgjørende tilstede i ens personlighet, noe fundamentalt.

Nå er jeg gammel, og klarer ikke stort mer. Men *nå* har jeg lyst til å *begynne*.

Ingrid Wigren

MISS MARPLE

Talentet for kriminalgåter later til å ha god grobunn i kvinnenaturen; flere av de beste kriminalforfatterne er kvinner. Man skulle vente å finne mange kvinnenavn i **fiction**-detektivenes panteon; men de er forbausende få. Enkelte — som Susan Dare og Hildegard Withers — har gjort en hederlig innsats, uten å ta plass blant de udødelige. Det har hittil bare miss Marple gjort, Agatha Christies annet store funn.

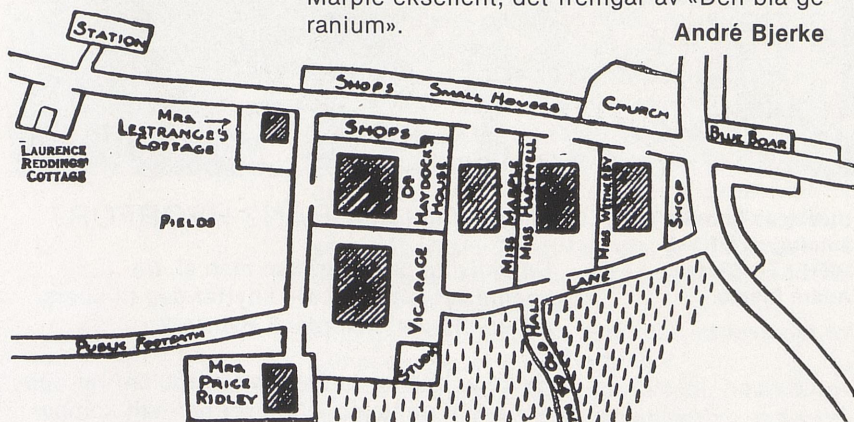
Forfatterinnen har selv antydnet skikkelsens modell — eller halvveis-modell: «Miss Marple er fjernt beslektet med min egen bestemor. Hun var også en lyserød og hvit gammel dame, som hadde levet et helt ut beskyttet og victoriansk liv, og som allikevel alltid viste seg å ha en intim kjennskap til avgrunnene i den menneskelige lastefullhet. Hun kunne få en til å føle seg fantastisk naiv og godtroende når hun kom med sin kritiske bemerkning: 'Men trodde du på hva de fortalte deg? Det gjør aldri jeg!」 Jane Marple har i et langt liv vært bosatt i landsbyen St. Mary Mead, som hun kjenner ut og inn. Til enhver tid holder hun seg underrettet om alt som skjer i det gjennomsluktige miljøet, ikke for å bringe sladderer videre, men for å lære noe av den om menneskenes natur — eller rettere sagt: deres undernatur. Hele menneskelivets verden ser hun speilet i en dråpe: St. Mary Mead. Og det er dystre ting hun ser i den dråpen. Hennes mørke innsikt står i selsom kontrast til hennes elskelige vesen. Når hun sitter i ørelappstolen med en sort kniplingskappe over det høyt oppsatte, snehvite håret og ser med milde, lyseblå øyne ned på strikketøyet — da skulle ingen tro at det er Fanden selv hun holder øye med. Pinnene går mens hun teller masker og mord.

For landsbylivet har lært henne å finne nøkkelen til forbrytelsens lås. Hennes detektivmetode består i å tenke analogier. Lytter hun til fremstillingen av en kriminalsak, er det alltid en eller annen konkret detalj hun fester seg ved; den får henne til å tenke på noe som er hendt i nabolaget. Og hun ser lyseblått opp fra strikkepinnene: Hvordan forsvant det kvarte pundet reker mrs. Carruthers kjøpte hos kjøpmann Elliot igår formiddag? — «Det minner meg om gamle mrs. Trout; hun hevet alderstrygd i tre forskjellige sogn for tre gamle kvinner som forlenget var døde...»

En gnist slår over fra den lille verden til den store. Og i skjæret av den ser hun sammenhengen.

Det har etterhvert slått endel gnister fra St. Mary Mead siden miss Marple gjorde sin entré i romanen «Murder at the Vicarage» (1930). Ramseys bibliografi (1968) registrerer 11 romaner og 4 novellesamlinger med henne som hovedfigur. Foreløbig er ni av romanene kommet her i landet; de norske titlene er: «Mord i prestegården», «Sort knekt», «4.50 fra Paddington», «Mord pr. korrespondanse», «Liket i biblioteket», «Den forsvunne domprost», «Lek med speil», «Nemesis», «Mord i Vestindia». Selv uttalte forfatterinnen: «Jeg tror hun er på sitt beste når hun løser korte problemer.» Og det er ikke tvil om at kortformen kler miss Marple eksellent; det fremgår av «Den blå geranium».

André Bjerke

I en guide som omtaler selv de minste steder i England, finner vi følgende:

ST. MARY MEAD, KENT

En sjarmerende landsby med en praktfull plass midt i sentrum, omkranset av svarte og hvite bindingsverkshus fra Tudor-tiden. Mellom disse rager den imponerende porten til Chillingham Castle. (Man tror byggmesteren for denne har vært bosatt i Woolpack Inn.) Borgen, som ble reist i 1616, har en enorm park med utsikt over Stour Valley. I parken, som ble anlagt av Capability Brown, står et normannisk slottsfengsel, bygget på murer fra romersk tid. I kirken, som er fra det 15. århundre, finnes flere monumenter av marmor, hvorav ett av skulptøren Sir Francis Chantrey (1781—1841), som brukte hele sin formue på å grunnlegge kunstsamlingen som idag har navnet Tate Gallery (London).

Stier gjennom Perry Wood, 32 km nordvest for landsbyen, fører til Selling, som ligger i et rikt fruktdistrikt.

Selv om St. Mary Mead kun er et oppdiktet sted, antar vi, etter Agatha Christies beskrivelser av landsbyens karakter og beliggenhet i utallige bøker, ovenstående er det nærmeste vi kan komme til sannheten.

Utdrag av forordet til
antologien **STORE
DETEKTIVER** av
André Bjerke.

HVEM? HVORDAN? HVORFOR?

Detektivhistorier har, kan man si, tre spennings-aspekter. De knytter seg til spørsmålene: **Hvem? Hvordan? Hvorfor?**

Hvem er den skyldige? Dette problem var opprinnelig krumtappen i enhver normalt komponert detektivhistorie. Den overraskende avsløring av en morder var gjerne den avgjørende effekt som alt bygget opp til. Her er noen av de originale løsninger som har vært lansert i kjente kriminalromaner og noveller.

- a) Detektiven er morderen. (Edgar Wallace: «The Crimson Circle».)
- b) Bokens beretter, jeg-personen er morderen. (Stein Riverton: «Jernvognen», Agatha Christie: «Who Murdered Roger Ackroyd?».)
- c) Samtlige impliserte i handlingen har vært med på mordet. (Agatha Christie: «Murder in the Orient Express».)
- d) Et dyr har begått drapet. (Poe: «The Murders in the Rue Morgue», Stein Riverton: «Morderen uten ansikt».)

I nyere kriminallitteratur spiller spørsmålene **Hvordan?** og **Hvorfor?** en større rolle enn før. Temaet **Hvordan?** har også vært rikt variert — f.eks. hva angår mordmetoder. Dorothy Sayers har satt opp en liste hun kaller «a brief selection of handy short cuts to the grave»:

Forgiftede tannplomber, slikking av forgiftede frimerker, barberkoster innsatt med fryktelige bakterier, forgiftede stekte egg, giftgass, en katt med giftige klør, forgiftede madrasser, kniver sluppet gjennom taket, en istapp brukt som dolk, elektrisk henrettelse pr. telefon, bitt av pestrotter og tyfus-smittebærende lus, smeltet bly i ørene, luftbobler injisert i pulsårene, drap ved skremmende sjokk, henging med hodet ned, frysing i flytende luft, hypodermiske injeksjoner skutt fra luftgevær, utsettelse for ekstrem kulde i ufølsom tilstand, skytevåpen skjult i et kamera, et termometer som utløser en bombe når temperaturen i rommet når en viss høyde.

Hun har også laget en liste med variasjoner av temaet «to get rid of the body»:

Begravelse under falsk dødsattest, ombytting av to lik, mumifisering, galvanisering, pulverisering, mordbrann, «anbringelse» av liket i uskyldige omgivelser....

En tredje, mer raffinert variasjon i kamuflering av forbrytelsen ligger i utnyttelsen av menneskers uoppmerksomhet. Det er mesterlig behandlet av Chesterton i fader Brown-novellen «The Invisible Man», hvor poenget er at ingen legger merke til det de er vant til å se: ingen ser **postmannen** i hans vante rute! Men fader Brown hadde øye for denslags; han har da også uttalt: «Forbryteren er den skapende kunstner, og oppdageren er hans kritiker».

Innenfor temaet **Hvordan?** har særlig engelsk kriminallitteratur utfoldet en nærsagt skremmende oppfinnsomhet. Men for den moderne psykologisk interesserte leser av kriminallitteratur knytter kanskje den største interesse seg til det tredje aspekt: **Hvorfor?**

Her tør det sies at genren ennå er et jomfruelig terreng; få av de «klassiske» kriminalforfatterne har viet forbrytelsens psykologi en alvorlig oppmerksomhet. Men at vi her har for oss et spenningsfelt av første rang er vist bl.a. av Dostojevski — som **også** var kriminalforfatter!

MORD I PRES

(Murder at the

a

Agatha C

dramatisert av Moie C

oversatt av I

Regi : Haukur J. Gunnarsson
Scenografi : Alistair Powell

Inspisient : Pelle Arntzen/Hans Nordø
Sufflør : Els-Beth Sjøbakk
Lys : Bjørn Høyem
Lyd : Jan E. Indergaard
Rekvisitør : Annelise Fossen
Frisører : Randi Bernharden/Jenny Krogstad

Kulisser og kostymer er produsert i teatrets egne verksteder.
Fotografering og lydopptak under forestilling er ikke tillatt.

Foto fra prøvene : Roar Øhlander
Plakat og programomslag : Alistair Powell

Programredaksjon : May Selmer
Ansvarlig utgiver : Kjell Stormoen

EN PAUSE
Premiere 15. desember

STEGÅRDEN

(e Vicarage)

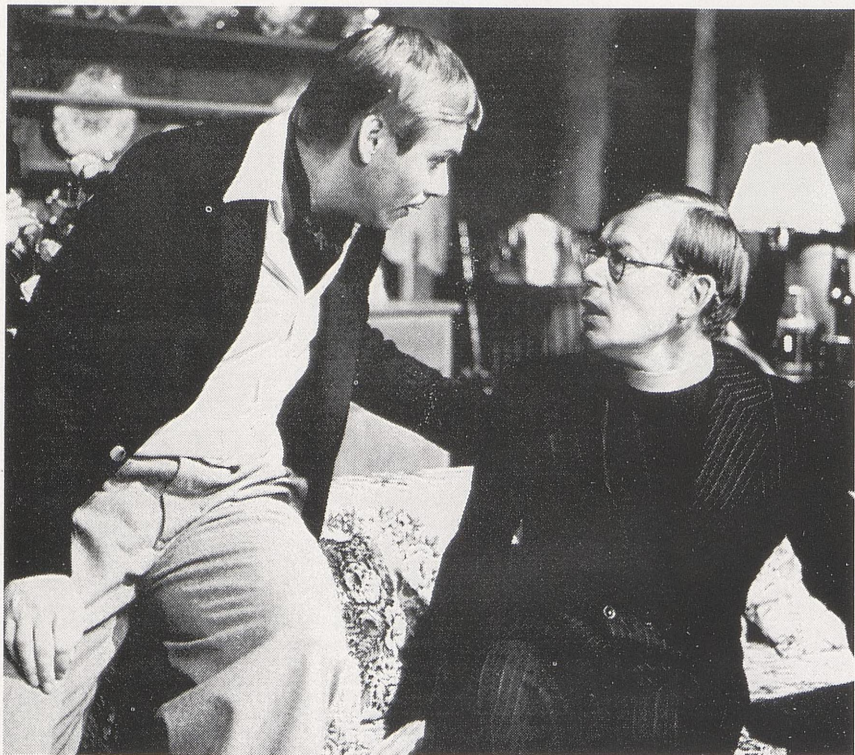
Christie

Charles og Barbara Toy

May Selmer

De som er med:

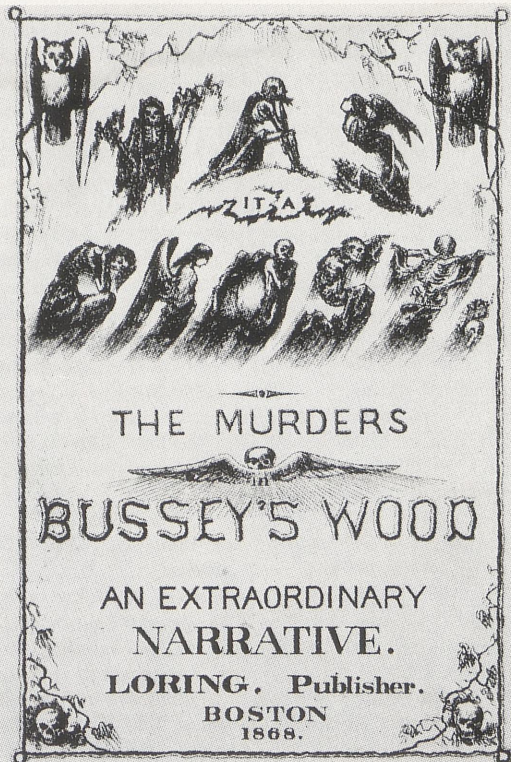
Miss Marple	:	Inger Worren
Presten	:	Svein Wickstrøm
Griselda, hans kone	:	Kirsti Minsaas
Dennis, hans nevø	:	Nils Gaup
Mary, hushjelpen	:	Eva Lunde
Ronald Hawes, kapellanen	:	Leif Jacobsen
Lettice Protheroe	:	Hege Rohde
Mrs. Price Ridley	:	Synnøve Strigen
Anne Protheroe	:	Kirsti Grundvig
Lawrence Redding, kunstmaler	:	Jakob Margido Esp
Dr. John Haydock	:	Egil Lorck
Inspektør Slack	:	Øystein Langeland
Politikonstabel Jennings/oberst Protheroe	:	Rolf Røkke

Jakob Margido Esp (Lawrence), Leif Jacobsen (Ronald Hawes).

Eva Lunde (Mary), Svein Wickstrøm (Presten).

Kriminell innføring

Ett eller annet forhold til detektivfortellinger har de fleste av oss: det kan spenne fra fullstendig ignoranse for genren til besettelse som forårsaker søvnløshet. Noen finner imidlertid formen for lite anerkjent — av andre — som seriøs litteratur til å innrømme sin svakhet for spørsmålene hvem? hvorfor? hvordan?, og valget av den slags lektyre begrenses til bestemte deler av året: I jule- og påskehøytider blir det paradoksalt nok legitimt å fordype seg, ja, til og med fråtse, i mordgåter og deres løsning. Er man av den typen som ellers i året lar all skam fare og åpent innrømmende sluker det som finnes av bloddryppende litteratur i hyllene, vil man, etter en tid, bestemt av flegma, konsentrere seg om SIN eller SINE favoritter: Arthur Conan Doyle, Edmund Clerihew Bentley, Erle Stanley Gardner, Agatha Christie, Dorothy L. Sayers, Georges Simenon, John Dickson Carr, Carter Dickson, Ellery Queen, Michael Innes, Leslie Charteris — eller andre. Som fadder for disse står forfatteren EDGAR ALLAN POE — som blir regnet som detektivfortellingens foregangsmann. Med psykologisk innsikt skaper han i 1840-årene den klarsynte Auguste Dupin i bøkene «Mordene i Rue Mor-

gue» og «Mysteriet Marie Roget». Dermed er grunnlaget dannet for en tradisjon som raskt ble tatt opp og ført videre av andre forfattere. Sherlock Holmes, Perry Mason, Hercule Poirot, Miss Marple, Lord Peter Wimsey, inspektør Maigret, Simon Templar og andre skikkelser blir med sine individuelle «trick» Auguste Dupins arvtagere i «traden».

Poes ramme rundt «redselshistoriene» har anstrøk av «gotikk» — en form som var utbredt både i Tyskland, England og Amerika: Handlingen finner i denne tradisjonen sted bak hemmelighetsfulle middelalderborgers tykke murer, med skjulte dører, mørke ganger, — uforklarlige lyder i nattemørket forsterker uhyggefølelsen som flaggermuslignende uhyrlige vesener skaper. I disse dunkle, dramatiske omgivelser er helter drevet av angst, uten fortid eller fremtid, til døden innhenter dem på sin mest makabre måte. Kort og godt: Skrekk og gru! Men Poe klarte på noen områder i sitt forfatterskap å bruke denne fiksjonsverdenen som for oss virker heller komisk: Ved å øke effekten, forstørre det groteske, skape en fullkommen enhet i tone og handling innenfor hvert enkelt verk, står han frem som nyskapende til tross for valget av et noe avlegs verktøy. Han har en enestående evne til å etablere spenningen, som føres til metningspunktet ved en tett dramatisk oppbygning, — en slående realisme i detaljene, — og en kunstnerisk avstand til sitt stoff som gjør det klart for leseren at det som hender nå, **må** hende, uansett hvor amoralisk situasjonen er i utgangspunkt eller natur. Selv om Agatha Christies skikkelser beveger seg i andre miljøer, blant frodige engelske hekker og rosenbusker, ved høylys dag, blir hverken moralen høyere eller spenningen labrere i hennes bøker. Den menneskelige karakter, eller rettere, brist i karakteren, er det hun utforsker, og både når det gjelder skildring og psykologisk innsikt er hun slektskapet med sin opphavsmann, Edgar Allan Poe, verdig.

Edgar Allan Poe (1809—1849). Født i Boston. Tidlig foreldreløs. Vokste opp i Virginia hos velstående pleieførelde. Fikk sin første skolegang i England, vendte tilbake til Amerika 11 år gammel der han fortsatte utdannelsen til han måtte slutte på universitetet på grunn av for mye drikking og spillgjeld. Senere utvist fra militærakademiet West Point. Begynte å skrive allerede i studietiden og ga først ut diktsamlinger. Senere viet han novellen oppmerksomhet, en form han selv perfektionerte og hadde sine egne teorier omkring. Redaktør for flere magasiner, men kom gjentatte ganger i konflikt med sine kolleger på grunn av livsførsel og livssyn. Dette resulterte i en stadig flytting. Døde i Baltimore 1849. Misforstått, oversett og glemt av sin samtid, gjenoppdaget og nytolket senere. Er regnet som en vesentlig forfatter i amerikansk, — og vestlig litteratursammenheng forøvrig.

Om forfatterinnen

Den 15. september 1970 fyllte forfatterinnen Agatha Christie 80 år. Samme dag ble hennes **åttiende** bok — «Passenger to Frankfurt» — utgitt av Collins som har vært hennes forlegger siden 1926.

Allerede flere år tidligere, i 1915, skrev hun sin første kriminalroman, «The Mysterious Affair at Styles». Idéen om å bruke gift og mord som tema i en bok, var influert av det hun arbeidet med på den tiden: Etter endt sykepleieutdanning bestemte hun seg for å studere farmasi, og her var det i bokstavelig forstand «STOFF» nok å hente inspirasjon fra. Modellen til hennes første forlengelse av lovens arm, den lille pensjonerte politimannen, er hentet fra de mange belgiske flyktningene hun stiftet bekjentskap med under krigen, og som hun bestemte seg for å levendegjøre i ÉN person, Hercule Poirot. Denne detektiven, som var en nyskaping i britisk kriminalitteratur, har siden figurert i et utall av bøker. Han rådet faktisk grunnen alene frem til 1930. Med «Murder at the Vicarage» fikk han konkurranse. Her dukket for første gang den tilsynelatende harmløse gamle frøkenen, Miss Jane Marple, opp i landskapet, nærmere bestemt i den lille landsbyen St. Mary Mead. Og siden den gang har hun strikket seg gjennom mordgåte etter mordgåte, og har til og med overlevet sin skaperinne på ett vis: I «Sleeping Murder» er hun fremdeles i full vigør — romanens eksistens kom for dagen etter forfatterinnens død i januar 1976, og den ble utgitt den påfølgende høst. Agatha Christie har en datter fra sitt første ekteskap, det ble oppløst i 1928. To år senere giftet hun seg igjen, med en fremstående britisk arkeolog, og rammen rundt flere av hennes bøker bærer preg av de mange ekspedisjoner hun fulgte ham på, med heldagsjobb i teamet som fotografisk rådgiver, og arbeid med rensing av funnene. Erfaringene fra tiden og reisene i Midt-Østen er nedtegnet i «Come, Tell Me How You Live».

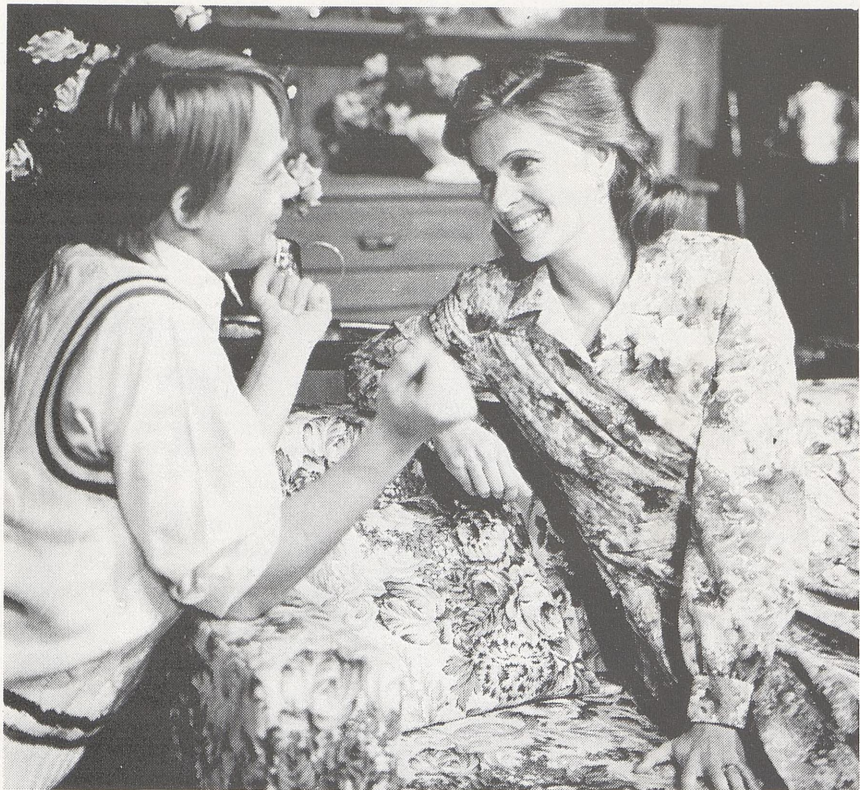
I 1956 ble Agatha Christie tildelt ordenen Commander of the order of the British Empire. (CBE), og i 1971 honorert med tittelen Dame Agatha. Siden den tid skrev hun ytterligere seks bøker, og hennes bidrag til verdens kriminalitteratur utgjør tilsammen 86 — hvilket vil si et gjennomsnitt på 1,13 bok pr. år! I tillegg kommer seks «romantiske» romaner, skrevet under pseudonymet Mary Westmacott, og en diktsamling for barn, «Star over Bethlehem».

Foruten de verker forfatterinnen har skrevet direkte for scenen (bl.a. «Black Coffee» (1934), «Spiders Web» (1954), «The Unexpected Guest» (1958), «Verdict» (1958) er flere av hennes romaner dramatisert. De mest kjente av disse er «Ten Little Niggers», «The Mousetrap» (premiere i London i 1952 og spilles der fortsatt!) og «Witness for the Prosecution».

Det siste stykket tilhører, etter forfatterinnens eget utsagn, noe av det beste hun har skrevet, og hun har da også fått New York Drama Critics' Circles pris for det. Senere er det laget en filmversjon etter romanen som på norske kinoer ble spilt under tittelen «Anklagerens vitne». Med Charles Laughton og Marlene Dietrich i hovedrollene er denne filmen en opplevelse av de sjeldne. Over ett dusin andre bøker er også blitt filmet, bl.a med Miss Marple i Margaret Rutherfords skikkelse.

Dette bringer tanken tilbake til Prinsens gt. — og vår egen Miss Marple — **Inger Worren**. For de som imidlertid er interessert i å vite mer om krimlitteraturens dronning, kan vi opplyse at hennes selvbiografi er kommet ut i disse desemberdager.

Nils Gaup (Dennis), Kirsti Minsaas (Griselda).

Egil Lorck (Dr. Haydock), Øystein Langeland (Slack), Svein Wickstrøm (Presten), Inger Worren (Miss Marple).

I rollen som Griselda i kveldens forestilling har vi hentet Kirsti Minsaas fra Oslo. Etter denne oppgaven skal hun tilbake til hovedstaden, med den begrunnelsen vi har hørt utallige ganger tidligere: det er så mye bedre tilbud for skuespillere der. Og det er sikkert en nødvendighet når man arbeider som freelance, som Kirsti. Arbeidsmarkedet er stramt, men selv om konkurransen er hard, mener hun det er en sunn utfordring. Man tvinges til selv å ta initiativ. Som fast ansatt ved et teater står man i fare for å overbeskyttes. Utryggheten er, i lengden, en positiv kraft som man vinner på — i alle fall så lenge man bare har seg selv — og sin katt — å ta vare på.

Kirsti er født i Oslo i 1947. Teaterinteressen vokste i gymnastiden, og etter artium begynte hun å studere teatervitenskap. Den utøvende siden ved teatret vant imidlertid over teoretisk interesse, og etter flere forsøk (noe hun ikke er alene om) kom hun inn på teaterskolen. Det var i det siste kullet som hadde obligatorisk praksisår — Kirsti tilbrakte denne tiden i Bergen.

Opera og musikkteater står hennes hjerte nærmest — det har bevart noe av poesien og fantasien som mangler i moderne teater. Å stille opp et speil mot virkeligheten, å fremstille den hverdag vi trækker i, gir oss ikke krefter til å ta opp kampen i det daglige liv. Teatrets funksjon er å inspirere ved å avdekke tidløse aspekter ved det å leve, å få mennesker til å le og gråte, å gi en erkjennelse av virkeligheten. Sier Kirsti Minsaas, som i fritiden dyrker sin interesse for musikk og filosofi — noe hun savner i teatret.

George og Lennie slik de var fremstilt i filmversjonen av «Om mus og menn» (United Artists, 1939).

NESTE FORESTILLING PÅ HOVEDSCENEN OM MUS OG MENN av John Steinbeck

Lennie er tilbakestående, og har en forkjærlighet for kaniner. Ikke bare for kaniner, han kan ikke la være å klappe alt han finner som er mykt og bløtt. Det han mangler av intelligens har han i rikelig mengde når det gjelder styrke. Og uten mulighet til å vurdere egen kraft, kommer han ofte i skade for å være for hardhendt med det han får mellom hendene uten helt å skjønne det selv. Det gjør imidlertid George, som har tatt seg av ham og prøver å beskytte ham for hans lyter og svakheter. Disse to omstreifende landarbeiderne har en drøm sammen — «om et hus og noen mål land —», det gjelder bare å få lagt seg opp noen penger før den kan gå i oppfyllelse.

Og de er bestemt på å bli på gården til Curly og hans far til drømmen kan bli virkelighet. «Om mus og menn» er ikke bare en skildring av Lennies skjebne, det er heller ikke dekkende kun å si at stykket handler om et rørende avhengighetsforhold mellom to mennesker. Innfallsvinkelen må utvides og sees i sammenheng med de sosiale og økonomiske kår de impliserte lever under — 30-årenes Amerika. Forholdet George/Lennie blir stilt opp mot en venneløs verden — et samfunn hvor mennesket er blitt fremmedgjort, og hvor ensomheten er det eneste de har til felles. Aggresjon og egoisme blir negative produkter av et samfunn som legger et utilbørlig press på individet — og som biprodukt kommer en stadig stigende redsel for virkelig kontakt — når den tilbys.

Steinbecks dramatiserte roman fra 1937 har premiere 23. februar 1979 med Haukur J. Gunnarsson som iscenesetter. Scenografien er ved Alistair Powell.

Svein Wickstrøm
(Presten)

Hege Rohde
(Lettice)

Inger Worren
(Miss Marple)

Nils Gaup
(Dennis)

Synnøve Strigen
(Mrs. Price Ridley)

Jakob Margido Esp
(Lawrence)

Kirsti Grundvig (Anne)